

Karin Dorenberg-Medemblik.

©

DAGBOEK UIT DE ZORG

‘Rek is er nu echt wel uit bij de ic-collega’s’

Een halfjaar na de eerste coronagolf krijgen de ziekenhuizen nu de tweede te verwerken. In dit dagboek vertellen medewerkers van de vijf Limburgse ziekenhuizen hun persoonlijke verhaal. Vandaag: Karin Dorenberg- Medemblik (53), ic-verzorgende bij Laurentius.

Als verzorgde op de intensive care (ic) ondersteun ik de verpleegkundigen. Daartoe behoren ook verpleegtechnische handelingen zoals wondverzorging of blaaskatheters en maagsondes inbrengen. Ik ben er ook om te helpen bij de persoonlijke verzorging van patiënten en om hen net dat beetje extra aandacht te geven. Even wat vaker een praatje maken, ze uit bed helpen. Patiënten waarderen dat heel erg. Het is niet te

bevatten wat Covid-patiënten die wakker zijn meemaken. Iedereen is natuurlijk volledig ingepakt, ze zien alleen onze ogen. Juist dan is extra aandacht geven en dingen uitleggen heel belangrijk.”

„De functie bestond tot 2017 op de intensive care niet. Toen de nieuwbouw klaar was, ben ik samen met twee andere verzorgenden daar gestart. Ik was op dat moment al 28 jaar medisch secretaresse, sinds 2006 op de ic. Dat werk doe ik ook nog steeds, ik combineer beide functies. Ik hou heel erg van nieuwe uitdagingen en wilde bovendien meer directe zorg verlenen. Aan het bed zijn altijd handen te kort, zeker nu in coronatijden. Alle negen bedden zijn vaak bezet. De rek is er nu wel uit aan het raken bij de meeste collega's. Telkens maar weer extra diensten draaien, het begint zijn tol te eisen. Het is lastig de werkroosters gevuld te houden. In het voorjaar draaiden we twaalfuursdiensten, maar nu niet. Ik sluit echter niet uit dat dat toch nodig gaat zijn.”

„Het is een zwaar beroep. Nu is dat wel minder, maar tijdens de eerste golf nam ik wel dingen mee naar huis. Natuurlijk heeft iedereen een luisterend oor, maar ik wilde het thuisfront er ook niet te veel mee belasten. We weten veel meer over het virus en wat er allemaal kan gebeuren, maar onvoorspelbaar blijft het. Deze week nog kwam er een patiënt binnen die er op het oog niet heel ernstig aan toe was. Een halfuur later lag hij aan de beademing en op zijn buik. Het gaat soms zo snel, dat hakt er telkens weer in.”